

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

T. T. D.,

zastoupené advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti

žalované

Komise pro rozhodování ve věcech cizinců,
se sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2022, č. j. MV-65138-5/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. OAM-3201-36/ZR-2020 ze dne 8. 2. 2022, byla zrušena platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovena lhůta 30 dnů od nabytí právní moci k vycestování z území České republiky.
2. Žalobkyně podala proti rozhodnutí odvolání, o němž rozhodl žalovaný tak, že se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje.
3. Podanou žalobou žalobkyně brojí proti rozhodnutí žalovaného, kterému vytýká nepřezkoumatelnost a nezákonnost. Dále namítla, že rozhodnutí představuje zásadní narušení práva na rodinný život a soukromý život a to nejen samotné žalobkyně, ale i jejího nezletilého syna.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. V první žalobní námitce žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované. Konkrétně namítla, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že přípisem ze dne 25. 2. 2022 došlo k doplnění odvolání. To však není pravda. V tomto přípisu žalobkyně výslovně uvedla: *„Proti tomuto rozhodnutí podala účastnice řízení prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, které tento odůvodní ve lhůtě do 15 dní. Nyní podává účastnice řízení žádost o prodloužení lhůty, resp. stanovení nové lhůty k vycestování, resp. o přiznání odkladného účinku či odkladu vykonatelnosti, resp. o navrácení průkazu povolení k pobytu.“* Žalobkyně trvá na tom, že je zřejmé, že přípis ze dne 25. 2. 2022 nelze považovat za doplnění odvolání. Žalobkyně v zájmu zachování svých práv žádala správní orgán prvního stupně, případně žalovanou alternativně o prodloužení lhůty k vycestování, stanovení nové lhůty k vycestování, přiznání odkladného účinku, odklad vykonatelnosti či navrácení průkazu povolení k pobytu. I z označení přípisu i z uvozovacího textu na druhé straně přípisu je zřejmé, že se nejedná o doplnění odvolání. Toto je pak patrné i z obsahu přípisu, který nesměřuje proti rozhodnutí jako takovému, ale toliko k prozatímnímu vyřešení procesního postavení žalobkyně.
5. Odůvodnění odvolání, tzn. v čem je spatřován rozpor daného rozhodnutí s právními předpisy či jeho nesprávnost, je zákonnou náležitostí odvolání. Pokud taková náležitost chybí, má správní orgán prvního stupně povinnost vyzvat k jejímu doplnění (srov. § 37 odst. 3 správního řádu). Správní orgán tak porušil procesní předpisy, žalobkyni nebyl dán prostor k doplnění odvolání jako takového a z tohoto důvodu je nutné považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
6. Ve druhé žalobní námitce žalobkyně brojí proti právní závěru žalované.
7. Žalobkyně nijak nezpochybňuje, že se v minulosti dopustila trestného činu. Trestnou činnost spáchala v březnu 2017, resp. srpnu 2019. Závažnost narušení veřejného pořádku

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

správní orgánu obou stupňů dovozují především z drogové trestné činnosti, ke které však došlo v březnu 2017. Trestná činnost, kterou spáchala žalobkyně jako druhou v pořadí má i dle argumentace správních orgánů společenskou nebezpečnost výrazně nižší. Žalobkyně má za to, že její jednání nenaplnňuje znaky závažného narušení veřejného pořádku.

8. K tomu konkrétně uvedla, že ve výkonu trestu se chovala vzorně. Byla zařazena do první diferenční skupiny, v době výkonu trestu ve Vazební věznici Ruzyně – objekt Velké přílepy vykonávala hned dvě zaměstnání (jednak v kuchyni a jednak v rámci humanitární pomoci v době pandemie šila ochranné roušky). Za tyto práce získala dvakrát pochvalu od ředitele věznice za šití roušek a tři pochvaly za práci v kuchyni. V důsledku svého nadstandardního chování pak došlo k jejímu přeložení do věznice s nižší ostrahou, a sice do Vazební věznice Ruzyně – objekt Řepy. V rámci tohoto objektu byla zařazena do pracovní skupiny, která vykonává práci mimo objekt věznice, konkrétně ve společnosti Palma. Zároveň jí byly povoleny vycházky mimo objekt věznice. To vše svědčí o tom, že žalobkyně nepředstavuje hrozbu ohrožení státem chráněných zájmů, neboť veškeré kompetentní osoby, které na chování žalobkyně intenzivně po celou dobu výkonu trestu dohlížejí, dospěly k závěru, že veškeré tyto kroky byly na místě. Navíc žalobkyně byla podmíněně propuštěna z výkonu trestu, a to dne 22. 9. 2021. I soud tedy zhodnotil, že žalobkyně nepředstavuje hrozbu pro jakýkoliv ze státem chráněných zájmů. K tomu pak poukázala analogicky na nálezy Ústavního soudu sp.zn I. ÚS 945/20 ze dne 16. 12. 2020.
9. Ve třetí žalobní námitce pak žalobkyně uvedla, že rozhodnutí představuje zásadní narušení práva na rodinný a soukromý život, a to nejen žalobkyně, ale také jejího nezletilého syna a sestry. Rozhodnutí žalované žalobkyně nepovažuje jen za nepřiměřené (a to nejen ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, ale též ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 odst. 5 směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny či čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte), ale také za nepřezkoumatelné, neboť správní orgán ani jednoho stupně řádně a přezkoumatelně nezjistil skutkový stav dostatečně na to, aby mohl své závěry o přiměřenosti rozhodnutí formulovat v souladu s ustálenou judikaturou.
10. Žalobkyně předně v rámci podaného návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby vylicila své osobní poměry, kdy uvedla, že na území žije již od roku 2004, má nezletilého syna, který má na území republiky povolen trvalý pobyt. V České republice plní, resp. plnil povinnou školní docházku, v době výkonu trestu žalobkyně byl v péči matky žalobkyně, která však na péči o nezletilé dítě již nestačí, zde v České republice má žalobkyně zázemí, má zde sestru s dětmi, se kterými si je její syn blízký. O dítě žalobkyně se nemůže starat jeho otec, neboť od něj žalobkyně i s dětmi utekla, neboť ji fyzicky i psychicky týral. Vedle svého syna má nejbližší rodinné vztahy se svou sestrou, D. T. T., nar. X. Sestra má na území povolen trvalý pobyt, žije zde s manželem a dvěma nezletilými dětmi s trvalým pobytem. Sestra žalobkyně ji zajistila ubytování nedaleko svého domu a sjednala s žalobkyní zaměstnání ve svém obchodě, to vše v Praze 22, Uhřetíněvsi. Se sestrou má žalobkyně velmi silný vztah. Tento byl pak ještě více utužen sdílenou tragédií. Obě sestry totiž ztratily nezletilého syna v létě 2018 v důsledku utonutí na jezeře Lhota. To je pro každého rodiče ta nejhorší tragédie, ze které se nikdy pořádně nevzpamatuje. Sestry se však snaží být si oporou v této těžké době a obě rodiny jsou si velice blízké. Oba chlapci jsou v Čechách pochováni, nucením k vycestování by žalobkyně ztratila možnost navštěvovat místo posledního odpočinku syna.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

11. V podané žalobě žalobkyně dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 383/2019 – 40 ze dne 14. 2. 2020, ve kterém byla shrnuta kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života takového cizince řídit a navazující rozsudky téhož soudu č. j. 5 Azs 404/2019 – 28 ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 94/2019 – 33 ze dne 17. 4. 2020, a č. j. 5 Azs 347/2019 – 33 ze dne 27. 3. 2020.
12. Žalovaná pak neprovedla řádné zhodnocení přiměřenosti tak, jak požaduje judikatura Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Žalovaná se omezila de facto na svá obvyklá tvrzení, která však není možné považovat za dostatečné posouzení přiměřenosti.
13. V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaná setrvala na závěrech vyjádřených již v napadeném rozhodnutí.
14. Co se týče námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, žalovaná uvedla, že podáním datovaným dne 16. 2. 2022 podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce blanketní odvolání, v němž uvedl, že jej doplní ve lhůtě do 15 dnů. Dne 25. 5. 2022 zaslal právní zástupce (shodný s právním zástupcem zastupujícím žalobkyni v řízení o žalobě) podání označené jako Odvolání účastnice řízení proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR č. j. OAM-3201-36/ZR-2020 ze dne 8. 2. 2022 – žádost o prodloužení, resp. stanovené nové lhůty k vycestování, resp. o přiznání odkladného účinku či odkladu vykonatelnosti, resp. o navrácení průkazu povolení k pobytu. Zmocněný právní zástupce (advokát) uvedl skutečnosti týkající se chování žalobkyně ve výkonu trestu odnětí svobody, včetně výkonu práce. Dále uvedl skutečnosti týkající se nezletilého syna žalobkyně a vztahy k sestře, která taktéž pobývá na území. O odvolání žalobkyně bylo rozhodnuto dne 4. 5. 2022.
15. Komise se v napadeném rozhodnutí zabývala závažností trestného činu a přiměřeností napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, tj. klíčovými parametry pro posouzení, zda je možné žalobkyni zrušit trvalý pobyt na území či nikoli. Zmocněný zástupce, který vykonává advokacii a denně se věnuje problematice zákona o pobytu cizinců, měl než měsíc a půl na doplnění dalších námitek, avšak tak neučinil. Komise neměla jediný důvod, než nepřihlédnout k námitkám uvedeným v podání ze dne 25. 2. 2022. Nad to i v rámci žaloby uvádí zmocněný zástupce námitky směřující proti hodnocení závažnosti spáchané kriminality i zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, tj. otázkami, kterými se Komise na základě blanketního odvolání a podání ze dne 25. 2. 2022 zabývala.
16. Žalovaná dále trvala na tom, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně.

III.

Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

18. Pokud jde o námitku absence výzvy k odstranění vad podání, městský soud ověřil z obsahu správního spisu, že žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce podala dne 16. 2. 2022 blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
19. Dne 25. 2. 2022 žalobkyně podala další písemné podání, označené jako: „Odvolání účastnice řízení proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR č. j. OAM-3201-36/ZR-2020 ze dne 8. 2. 2022- žádost o prodloužení, resp. stanovení nové lhůty k vycestování, resp. o přiznání odkladného účinku či odkladu vykonatelnosti, resp. o navrácení průkazu povolení k pobytu“.
20. Pod bodem I. uvedeného podání pak žalobkyně po té, co označila napadené rozhodnutí a citovala jeho výrok, uvedla: *„Proti tomuto rozhodnutí podala účastnice řízení prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, které tento odůvodní ve lhůtě do 15 denní. Nyní podává účastnice řízení žádost o prodloužení lhůty, respektive stanovení nové lhůty k vycestování, respektive o přiznání odkladného účinku či odkladu vykonatelnosti, respektive o navrácení průkazu povolení k pobytu.“*
21. Obsahem uvedeného podání je předně argumentace žalobkyně týkající se novely zákona o pobytu cizinců č. 176/2019 Sb. a č. 274/2021 Sb. Žalobkyně zde uvedla, že zákonodárce měl záměr v případě zrušení povolení k pobytu s výhradou veřejného pořádku urychlit tato řízení, a to nejprve prostřednictvím vyloučení soudního přezkumu (viz důvodová zpráva k novele zákona o pobytu cizinců č. 176/2019 Sb.). Tento prostředek provedení záměru nebyl schválen, a proto došlo k jeho úpravě, a ke zrychlení řízení o zrušení povolení k pobytu s výhradou veřejného pořádku mělo dojít prostřednictvím vyloučení odvolání proti těmto rozhodnutím (srov. novela zákona o pobytu cizinců č. 176/2019 Sb.). Resp. toto byl úmysl zákonodárce, který byl však nesprávně legislativně proveden, neboť v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pouze uvedl, že rozhodnutí nabývá právní moci oznámením. V rámci následných soudních přezkumů bylo však správními soudy dovozeno, že byť je záměr zákonodárce jasný, byl nesprávně legislativně proveden, a protože nebylo vysloveně upraveno vyloučení podání odvolání, podání odvolání umožněno je, byť se jedná o odvolání proti pravomocnému rozhodnutí. Správní orgán tedy následně upravil poučení ve svých rozhodnutích o zrušení povolení k pobytu s výhradou veřejného pořádku a podání odvolání bylo umožněno. Záměr zákonodárce byl pak definitivně vtělen do novely č. 274/2021 Sb., kde došlo v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců též k výslovnému vyloučení podání odvolání. V současné době tak cizinci, kterým je rušeno povolení k pobytu s výhradou veřejného pořádku mohou podat přímo žalobu v rámci správního soudnictví, v rámci které mohou žádat o přiznání odkladného účinku, který jim zajistí možnost pobytu na území do finálního rozhodnutí ve věci zrušení pobytu. Řízení o zrušení povolení k pobytu žalobkyně však bylo zahájeno za účinnosti zákona o pobytu cizinců, které obsahovalo chybnou úpravu vyloučení odvolání. Žalobkyně tak byla chybou zákonodárce nucena projít nejprve odvolacím řízením a až po jeho ukončení ji bude umožněno podat žalobu, se kterou může žádat o přiznání odkladného účinku. V důsledku předběžného nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je však nucena nyní vycestovat a následný soudní přezkum, tak pro ni z hlediska možností setrvání na území ztrácí na významu, a to nikoliv chybou na její straně, ale pochybením na straně zákonodárce. Účastníci řízení tak tímto objektivním pochybením zasahováno do práva na spravedlivý proces a je nucena předběžně vycestovat. Žalobkyně v této souvislosti požádala o prodloužení lhůty k vycestování či přiznání

odkladného účinku rozhodnutí nebo odklad vykonatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

22. Další část písemného podání pak obsahuje obdobnou argumentaci jako nyní projednávaná žaloba.
23. Žalobkyně poukázala na své vzorné chování ve výkonu trestu odnětí svobody s tím, že již jen pro to nemůže představovat hrozbu ohrožení státem chráněných zájmů.
24. V další části popsala své osobní poměry, zejména péči o nezletilého syna a vztah se sestrou, včetně údaje o zajištěném ubytování a zaměstnání.
25. Následně žalovaná vydala napadené rozhodnutí.
26. Podle § 82 odst. 2 správního řádu, *odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.*
27. Podle § 37 odst. 1 správního řádu, *podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.*
28. Z citovaného zákonného ustanovení je zřejmé, že náležitosti odvolání jsou ve správním řádu explicitně vyjádřeny. To znamená, že každé podání, které má být posouzeno jako odvolání, když správní orgán je povinen posuzovat podání podle obsahu ve smyslu § 37 odst. 1 věta druhá správního řádu, musí obsahovat specifikaci rozhodnutí, proti kterému směřuje, dále rozsah, v němž jej napadá, tj. uvedení výroků, které jsou napadány, a dále konkrétní skutečnosti, z nichž se dovozuje nesprávnost právního posouzení ve věci či nesprávnost vyhodnocení skutkového stavu věci či nedostatky v dokazování.
29. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 – 53, uvádí: „dle § 82 odst. 2 správního řádu musí odvolání obsahovat vedle náležitostí dle § 37 odst. 2 správního řádu i údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Nemá-li odvolání některou z těchto náležitostí, postupuje správní orgán dle § 37 odst. 3 správního řádu. Rozhodne-li správní orgán, aniž by bylo odvolání doplněno, je jeho postup vadný a v rozporu s procesními předpisy.“
30. Podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 14. 2. 2008, čj. 54 Ca 1/2008-30, platí, že: „neobsahuje-li odvolání odvolací námítka a odvolatel v odvolání požádá o stanovení lhůty k doplnění odvolání, je správní orgán povinen takovou lhůtu stanovit postupem podle § 37 odst. 3 za použití § 93 odst. 1 správního řádu z roku 2004. Na nezákonnost postupu odvolacího orgánu, který bez znalosti odvolacích námitek rozhodne meritorně o odvolání, nemá vliv délka časového úseku od podání odvolání do vydání rozhodnutí o odvolání.“
31. V citovaném rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, rovněž tak s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu, když se pro odvolací řízení použijí obdobně ustanovení hlavy I. - IV., VI. a VII. v druhé části správního řádu, nemá-li odvolání nějakou náležitost vyplývající z § 37 nebo z §

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

82 odst. 3 správního řádu, je na místě postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že správní orgán pomůže žadateli nedostatky odstranit nebo jej k odstranění vyzve; viz Josef Vedral: Správní řád. Komentář. BOVA POLYGON, Praha 2006, str. 492.

32. V rozsudku ze dne 2. 11. 2011, čj. 5 Ca 298/2008-52, pak Městský soud v Praze dovodil, že: „*správní orgán není povinen vyzývat účastníka k doplnění odvolání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud odvolání obsahuje alespoň jeden projednatelný důvod, a je z něj tedy zřejmé, v čem odvolatel spatřuje rozpor s právními předpisy (§ 82 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Takovou povinnost nezakládá správnímu orgánu ani skutečnost, že účastník výslovně označil odvolání jako "blanketní" a naznačil v něm, že odvolacích důvodů hodlá vznést více.*“
33. V projednávané věci tedy žalobkyně podala blanketní odvolání a následně podání, které označila jako žádost o prodloužení, resp. stanovení nové lhůty k vycestování, resp. o přiznání odkladného účinku či odkladu vykonatelnosti, resp. o navrácení průkazu povolení k pobytu, které však obsahovalo konkrétní námitky směřující proti prvostupňovému rozhodnutí – námitku porušení procesních práv žalobkyně, nesprávné právní posouzení věci, nepřiměřený zásah do soukromého života žalobkyně.
34. Žalovaná nepochybila, pokud podle obsahu podání žalobkyně posoudila jako doplnění podaného odvolání a napadeným rozhodnutím o něm rozhodla.
35. Nad rámec uvedeného pak městský soud dále uvádí, že podaná žaloba neobsahuje tvrzení, jakým způsobem mělo být zasaženo do práv žalobkyně tím, že žalovaná uvedené podání posoudila jako doplnění blanketního odvolání a takto o něm rozhodla. Žalobkyně neuvádí, žádné konkrétní okolnosti, které hodlala uvést v doplnění odvolání, nad rámec argumentace již uvedené a které by byly s to zvrátit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně K zásahu do práv žalobkyně postupem žalované nedošlo a první žalobní námitka není proto důvodná.
36. Městský soud dále konstatuje, že obecně o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost se jedná mimo jiné tehdy, když je jeho výrok v rozporu s odůvodněním nebo rozhodnutí vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jeho důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, též rozsudek č. j. 2 Ads 33/2003 - 78). Rovněž to je případ rozhodnutí, jehož odůvodnění nedává smysl, z něhož by vyplývaly skutkové a právní důvody, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24). Povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v žalobě. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58 a ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66).
37. Napadené rozhodnutí jako takové dostojí všem požadavkům, které jsou z hlediska přezkoumatelnosti jeho odůvodnění a povinnosti vypořádat se s odvolacími námitkami na ně jak zákonem, tak i na něj navazující judikaturou kladeny. Nejde proto o rozhodnutí nepřezkoumatelné.

38. O námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí uvažil městský soud následujícím způsobem.
39. Podle § 77 odst. 2 písm. a), f) zákona o pobytu cizinců,
Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže
cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých
anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu,
byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu
k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně.
za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo
rodinného života cizince.
40. Městský soud v Praze předně konstatuje, že žalobkyně svou žalobní polemiku směřuje proti závěrům žalované o naplnění podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona, druhému z důvodů v podané žalobě neoponuje.
41. Městský soud proto jen ve stručnosti konstatuje, že z obsahu správního spisu vyplývá, a účastníky řízení není ani zpochybňováno, že žalobkyně byla Obvodním soudem pro Prahu 7 rozsudkem č. j. 24 T 123/2017-916 ze dne 24. 1. 2018 uznána vinnou pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, za což byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání tří let s odkladem na zkušební dobu pěti let. Ze spisu vyplynulo, že odvolatelka byla Okresním soudem v Teplicích rozsudkem č. j. 4 T 160/2019-308 ze dne 13. 1. 2020 uznána vinnou pro spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, za což byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 2 let do věznice s ostrahou. Formální podmínka pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87 odst. 2 písm. f) je tedy splněna.
42. Správní orgán prvního stupně vyšel z toho, že žalobkyně se dopouštěla opakovaně v časovém odstupu a kvalifikovaným způsobem trestné činnosti ve formě krádeží. Narušení veřejného pořádku pak dále spatřoval v tom, že žalobkyně se dopustila drogové trestné činnosti. Prodej drogy pervitin považoval za zvlášť závažné narušování veřejného pořádku, kdy toto jednání má značný celoplošný negativní dopad na většinovou společnost, a to jak v rámci veřejného pořádku, tak i s ohledem na ochranu veřejného zdraví, kdy na prodej drog je velmi často navázána zejména majetková trestná činnost uživatelů drog, kteří rovněž často ohrožují veřejné zdraví šířením nakažlivých nemocí jako je žloutenka, případně HIV. Drogová kriminalita má dopad na psychické a fyzické zdraví konzumentů. Žalobkyně se navíc dopustila recidivy. Ministerstvo vnitra dále uvedlo, že ačkoli žalobkyně byla z výkonu trestu podmíněně propuštěna, stalo se tak teprve 21. 9. 2021 a byla jí stanovena zkušební doba 6 let, nelze proto konstatovat, že se již osvědčila.
43. V napadeném rozhodnutí žalovaná konstatovala, že žalobkyně se dopustila zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, za což byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání tří let s odkladem na zkušební dobu pěti let. Dále se dopustila přečinu krádeže podle § 205 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, za což byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 2 let do věznice s ostrahou. Žalobkyni byla uložena povinnost k náhradě škody (společně a nerozdílně) ve výši 239.755 Kč. Z rozsudku č. j. 4 T 160/2019 vyplynulo, že šlo o

opakování trestné činnosti. Celkově se jednalo o šest útoků proti zájmu chráněnému zákonem (tj. proti majetku). Z rozsudku č. j. 24 T 123/2017-916 vyplynulo, že odvolatelka obstarala za předem domluvenou zálohu 90.000 Kč s následným doplatkem 10.000 Kč množství 198,89 g pervitinu obsahující 159,51 g metamfetaminu base. Z uvedeného je podle závěrů žalované zřejmé, že žalobkyně má sklony k opakování trestné činnosti. Ačkoli byla odsouzena dne 24. 1. 2018 za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, opakovaně se v srpnu 2019 dopouštěla trestného činu krádeže. Žalobkyně v této souvislosti uvedla, že po ztrátě syna nebyla ve své kůži, nebyla normální, seznámila se špatným člověkem. K rodinné tragédii došlo dne 2. 8. 2018, tj. poté, co se již dopustila drogové kriminality. V případě krádeží soud popsal, že si žalobkyně spolu se spolupachatelem připravila speciálně upravenou tašku umožňující projít bezpečnostním detekčním rámem z prodejny, aniž by detekční rámy spustily poplach.

44. Žalovaná dále uvedla, že žalobkyně byla sice podmíněně propuštěna, avšak jí byla současně stanovena (nikoli zanedbatelná) zkušební doba v délce šesti let.
45. Žalovaná se odvolala na judikaturu správních soudů, konkrétně na rozsudek Městského soudu v Praze (v rozhodnutí nesprávně uvedeno jako rozsudek Nejvyššího správního soudu) ze dne 11. 6. 2020, č. j. 6A 24/2016 – 59, v němž městský soud uvedl: *„je nutno odmítnout námitku, že žalobce byl nepřipustně, v rozporu se zásadou ne bis in idem, potrestán podruhé tím, že mu byla zrušena platnost trvalého pobytu. Nezadatelné právo správních orgánů posoudit chování cizince v intencích (ne)porušení veřejného pořádku nikterak neimplikuje sekundární (dvojitý) potrestání za totéž jednání. Současně je třeba zdůraznit, že uvedenou zásadu, která je zakotvena i v článku 40 odst. 5 LZPS, nelze vykládat extenzivně tak, že trestní odsouzení nemůže mít pro pachatele další, zákonem předvídané důsledky mimo mantinely jeho trestní odpovědnosti.“*
46. Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, přičemž konstatoval, že *„[p]ři výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“*
47. Závažné narušení veřejného pořádku je třeba vždy hodnotit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013 č. j. 5 As 73/2011-146, uvedl, že: *„[j]e třeba přihlídnout i ke všem relevantním okolnostem, jež mohou mít vliv na závažnost jednání stěžovatele a posouzení hrozby budoucího porušení veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

48. Správní orgán prvního stupně se uvedenými kritérii pečlivě zabýval. Městský soud v Praze se ztotožňuje se závěry, které ve věci učinila žalovaná a před ní rovněž právě prvostupňový správní orgán. Úmyslná trestná činnost žalobkyně představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku, neboť zejména trestná činnost spojená s držením a distribucí drog s sebou nese ohrožení zdraví osob, z pohledu obecné kriminality a jejího šíření představuje komplexní problém, neboť je s ní spojena další závažná trestná činnost, nejčastěji ve formě krádeží a loupeží páchaných drogově závislými osobami za účelem opatření prostředků ke koupi drog.
49. Za neméně významné pak městský soud pokládá i tu skutečnost, že žalobkyně se vedle zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, kterého se dopustila v roce 2018, po odsouzení k podmíněnému trestu odnětí svobody již v roce 2019 dopustila další trestné činnosti a to přečinu krádeže podle § 205 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku.
50. Uložení podmíněného trestu nemělo na žalobkyni zjevně žádný výchovný vliv, za správný je proto třeba pokládat závěr žalované, že žalobkyně byla sice podmíněně propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody, zkušební doba však ještě neuplynula a nelze tedy učinit závěr o řádném chování žalobkyně po propuštění z výkonu trestu.
51. Městský soud v Praze proto uzavírá, že podmínky zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců má shodně se žalovanou rovněž za splněné a žalobní námitka není důvodná.
52. Pokud jde o třetí žalobní námitku, přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, zabýval se touto problematikou Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012-29; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, čj. 8 As 32/2011-60, zejména bod 23; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2008, čj. 2 As 19/2008-75). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; Nunez proti Norsku, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; Konstantinov proti Nizozemsku, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 958-959). V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011-65; či nálezný Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).
53. Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39). Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o

zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Je to:

- povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince);
- délka pobytu cizince v hostitelském státě;
- doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby;
- stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru);
- počet nezletilých dětí a jejich věk;
- rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění);
- rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.);
- imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti);
- věk a zdravotní stav dotčeného cizince

54. V napadeném rozhodnutí, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, žalovaná vypořádala uvedená kritéria způsobem, jemuž nelze ničeho vytknout.
55. Žalobkyně svým jednáním porušila veřejný pořádek závažným způsobem, a to zejména s ohledem na závažnost trestné činnosti, četnost útoků na zájem chráněný zákonem, způsobem provedení trestné činnosti i tím, že se trestné činnosti dopouštěla opakovaně, jak žalovaný správně konstatuje. Na tom ničeho nemění ani vzorné chování žalobkyně ve výkonu trestu odnětí svobody.
56. Povolení k trvalému pobytu bylo žalobkyni uděleno v roce 2004. Před tím pobývala na území na základě dlouhodobého pobytu. Délka jejího pobytu na území není zanedbatelná.
57. Majetkové trestné činnosti se žalobkyně dopouštěla v průběhu roku 2019, jí předcházelo spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, kterého se žalobkyně dopustila v roce 2017. Z uvedeného vyplývá, že doba, jež od porušení veřejného pořádku uplynula, není dlouhá, žalobkyně byla ve výkonu trestu odnětí svobody, napadené rozhodnutí správních úřadů pak bezprostředně navazuje.
58. Správní orgány se rovněž řádně vypořádaly s charakterem rodinného života žalobkyně. Žalobkyně je svobodná, ve Vietnamu má rodinné vazby, matku, dědečka a 2 starší sestry. V České republice pak žije sestra žalobkyně. Syn žalobkyně má na území České republiky povolen trvalý pobyt, nicméně po dobu výkonu trestu pobýval a do současné doby pobývá

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ve Vietnamu, do práv syna žalobkyně tedy bezprostředně zasahováno není. Žalobkyně má přerušené živnostenské oprávnění, na území nevlastní žádnou nemovitost.

59. Je zřejmé, že rodinné a ekonomické vazby žalobkyně na Českou republiku nejsou intenzivní, žalobkyně ani neovládá český jazyk.
60. Pokud jde o imigrační historii žalobkyně, její věk a zdravotní stav, v řízení nevyplynuly žádné okolnosti, na které by bylo nutno brát zvláštní zřetel.
61. Žalovaná se podrobně a správně vypořádala i se skutečností, že žalobkyni tragicky zemřel syn, který je pohřben v České republice.
62. Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 1. 2009, sp. zn. I. ÚS 2477/08, uvádí: *„Lze konstatovat, že rodina a rodinný život představují společenství osob spojených biologickou, emoční a odvozeně též majetkovou vazbou; jde o soubor těchto vazeb udržovaných nejen mezi živými jednotlivci, ale o vazby, které naopak transcendingují lidský život. Představují linii, která spojuje současníky s jejich předky i potomky.*
Nepochybnou součástí práva na rodinný život je tedy i vztah žijícího člena rodiny k jeho zesnulým předkům, jehož typickým a sociálně doložitelným obsahem je respekt k památce předků, případně požadavek pietního zacházení s předky.
Přitom platí, že o způsobech nakládání s mrtvými, o tom, v jaké formě a na jakém místě jsou jejich ostatky uloženy, má právo rozhodovat sám jednotlivec. Zvláštní pouto jednotlivce se proto neváže pouze k mrtvým předkům, ale rovněž i k místu jejich „posledního spočinutí“, které si zvolili a vlastními prostředky zbudovali. Tento pietní respekt se proto týká nejen mrtvých samotných, ale též pietního místa.“
63. Jak správně žalovaná konstatuje, zrušením trvalého pobytu žalobkyně nepřichází o možnost zajistit si jiné pobytové oprávnění a ani zdaleka tím neztrácí možnost navštěvovat hrob zemřelého syna.
64. Ani poslední žalobní námitka není z uvedených důvodů opodstatněná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
66. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 14. září 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.